

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/309/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2613203169
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Dušan Čimo
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2613203169.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: CD Consulting, s.r.o., Praha 1 - Nové Město, Politických vězňů 1272/21, Česká republika, zast. splnomocnenkyňou: Fridrich Paľko, s.r.o., Bratislava, Grösslingova 4, proti žalovanej: E. J., nar. XX. C. XXXX, bytom T. XXX, o 1.010,87 eur s príslušenstvom a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Senica z 27. marca 2014 č. k. 4C/113/2013 - 59 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa na žalovanej domáhala zaplataenia zmenkovej sumy 1.010,87 eur so zmenkovým úrokom 0,25% denne od 2. októbra 2010 do zaplataenia, úrokom 6% ročne od 22. novembra 2010 do zaplataenia a zmenkovej odmeny 3,37 eur (všetko okrem náhrady trov konania) a žalovanej nepriznal náhradu trov konania. Rozhodnutie o žalobe podanej podľa čl. 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu a s cezhraničným charakterom (ďalej tiež len „nariadenie o bagateľných sporoch“ alebo iba „nariadenie“) odôvodnil vo veci samej právne čl. I § 5 ods. 1, § 11 ods. 1, § 33 ods. 1 a 2, § 34 ods. 1, § 48 ods. 1 bodu 2 a § 75 zmenkového a šekového zákona č. 191/1950 Zb. (ďalej tiež iba „zmenkový zákon“) a § 37 ods. 1, § 52, § 53 ods. 1 a 5 a § 54 ods. 1 a 2 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); vecne potom záverom o nedôvodnosti žaloby pre neplatnosť zmenky. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobkyňou predložená zmenka je vlastnou vistazmenkou (zmenkou „na videnie“), sú však v nej uvedené až dva údaje splatnosti a to ju činí neurčitou. Takýto záver bol podľa súdu prvého stupňa namieste pre zápisy na zmenke „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ (čo je uvedenie splatnosti na nahliadnutie) aj „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“ (čo je naopak uvedenie splatnosti na určitý čas). Druhý údaj súd nemohol považovať za predĺženie lehoty v zmysle čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona, keďže tento údaj vzbudzuje pochybnosť o druhu splatnosti zmenky. Ak by vystaviteľ zmenky mal vôľu predĺžiť lehotu na videnie zmenky, údaj mal správne znieť „na platenie predložiť v lehote do 4 rokov od vystavenia“, uzavrel tiež súd prvého stupňa, poukazujúci pritom aj na „rozhodnutie“ (rozsudok či uznesenie? - otázka odvolacieho súdu) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „NS“) č. k. (keď už, tak správne „sp. zn.“) 1 Obdo 59/2010 z 26. januára 2011, ktorý (rozumej „NS“) jednoznačne konštatoval, že ak sú v zmenke uvedené dve rozdielne určenia splatnosti (na videnie a do dvoch rokov od vystavenia), spôsobuje to jej neplatnosť a to s poukazom na čl. I § 33 ods. 2 zmenkového zákona (keďže pri uplatňovaní zmenkového práva sa uplatňuje prísny formalizmus). Vzťah účastníčok považoval napriek nepredloženiu zmluvy zakladajúcej základný zmluvný vzťah za spotrebiteľský a konštatoval tiež značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorú založil záväzok žalovanej v zmenke na úrok 0,25% denne (91,25% ročne) Rozhodnutie o trovách konania potom odôvodnené bolo právne len paušálnym odkazom na ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení)

a vecne plným úspechom žalovanej, ktorej však v konaní žiadne trovy nevznikli a ani nepodala návrh na priznanie jej náhrady.

Proti tomuto rozsudku v celom rozsahu podala včas odvolanie len žalobkyňa a to s návrhom na jeho zmenu (rozsudku) plným vyhovením žalobe (okrem požiadavky na náhradu trov konaní pred súdmi oboch stupňov). Odvolanie založila na existencii odvolacích dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, b/ a f/ O. s. p. Napadnutý rozsudok je podľa nej prekvapivým rozhodnutím a spôsobuje i odňatie možnosti konať pred súdom. Prekvapivosť tu podľa odvolateľky vyplýva zo skutočnosti, že žalovaná uplatnený nárok nepoprela, no napriek tomu došlo k zamietnutiu žaloby, pričom napadnutý rozsudok je tiež v rozpore s konštantnou judikatúrou NS. Súd prvého stupňa dospel k záveru, že zmenka je neplatná pre neurčitý údaj splatnosti, ktorý má vyplývať z údajného rozporu medzi na zmenke napísaným údajom „zaplatím za túto zmenku pri predložení“ a údajom „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“. V zmysle čl. I § 33 zmenkového zákona môže byť splatnosť zmenky určená len štyrmi spôsobmi predpokladanými zákonom, inak je zmenka ničotná (neplatná). Jedným zo spôsobov splatnosti zmenky je splatnosť na videnie (tzv. vistazmenka). Zákon explicitne neudáva, akým spôsobom sa má doložka uviesť. Spôsob uvádzania doložiek splatnosti bol zaužívaný v zmenkovej doktríne už desaťročia, pričom rozhodujúca je judikatúra po roku 1930, odkedy sa datuje platná právna úprava. Pri vistazmenkách je zaužívané používať na označenie údajov zročnosti najmä nasledované slovné spojenia : „na predloženie“, „po predložení“, „pri predložení“, „na videnie“. Je nesporné, že údaj, ktorý je uvedený na predloženej zmenke z prejednávanej veci ako údaj splatnosti je jedným z takýchto tradičných údajov. V zmysle čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona zmenku splatnú na videnie je potrebné predložiť na platenie do jedného roka od dátumu vystavenia, vystaviteľ však môže lehotu na platenie predĺžiť alebo skrátiť a predĺženie lehoty na platenie sa na zmenke musí uviesť. Opätovne ani v tomto prípade v zákone nie je explicitne uvedené, ako sa má údaj o predĺžení, resp. skrátení lehoty uviesť a dôležité je len, aby bol údaj dostatočne určitý. Je potrebné mať zároveň na zreteli, že zmenka predstavuje abstraktný záväzok, stelesňuje právo samé osebe, je zo zákona prevoditeľná indosamentom (rubopisom) a preto sa pri posudzovaní jej podstatných náležitostí vyžadujú prísnejšie kritériá. Ak potom v tejto veci je na zmenke uvedené „na platenie predložiť v lehote štyroch rokov od vystavenia“, pri jazykovom výklade uvedeného je celkom zrejmy význam slov „na platenie“ a „predložiť“. Na základe výkladových pravidiel je možné vyvodiť, že zmenka má byť predložená počas obdobia štyroch rokov od vystavenia, tzn. že uvedený údaj vymedzuje časový úsek, odkedy má byť zmenka predložená na platenie. Tento posudzovaný údaj logicky zodpovedá účelu vymedzenia lehoty na predloženie vista zmenky na platenie v súlade s čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona. Odvolateľka sa preto nestotožňuje so záverom, že v údají predlžujúcom lehotu na platenie by mala byť ešte uvedená doložka „do“ a text by tak mal znieť „na platenie predložiť v lehote do štyroch rokov od vystavenia“, pretože tu ide o dva rozličné údaje s dvoma rozdielnymi významami z pohľadu zmenkového, ktorými nie je založený vnútorný rozpor zmenky (keď prvý údaj určuje zročnosť zmenky a charakterizuje jej typ a druhý naopak určuje obdobie, v rámci ktorého môže byť zmenka predložená na platenie). Pokiaľ ide o argument v rozhodnutí NS sp. zn. 1 Obdo 59/2010, o túto skutkovú situáciu sa tu podľa odvolateľky nejedná a preto sa ani nie je možné na také rozhodnutie odvolávať, ale relevantnými sú podľa nej závery z iného rozhodnutia v obdobnej veci (a to z uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici z 21. novembra 2013 sp. zn. 43CoZm/10/2013).

Žalovaná odvolací návrh nepodala.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O. s. p. v medziach odvolania žalobkyne celú vec (nakoľko popri napadnutí rozsudku ako celku tu malo rozhodnutie o trovách konania povahu rozhodnutia závislého na rozhodnutí vo veci samej) a to podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez pojednávania, keď dospel k záveru, že s prihliadnutím k potrebe stotožnenia sa s názorom žalobkyne o existencii vytýkanej vady nesprávneho (nie celkom úplného) právneho posúdenia veci, ako aj k založeniu napadnutého rozsudku na prakticky jedinom (odvolaním však úspešne spochybnenom) dôvode (na čom nič nemenili ani všeobecné konštatovania o spotrebiteľskom charaktere základného zmluvného vzťahu účastníčok či o privysokej sadzbe úroku zo zmenky) nemohlo ísť o žiaden z prípadov potreby prejednávania takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu.

Na úvod je ale žiadúce predoslať, že žalobkyňa požadovala priznanie ňou uplatnenej pohľadávky podľa nariadenia o bagateľných sporoch. Preto je potrebné mať na zreteli, že európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa uplatňuje len pre spory vymedzené ako „cezhraničné“, t.j. spory, v ktorých má aspoň jedna zo strán bydlisko alebo obvyklý pobyt v členskom štáte inom, než je členský štát

súdu alebo tribunálu konajúceho vo veci (na čo správne poukázal aj súd prvého stupňa za stavu splnenia takejto podmienky v prejednávanej veci). Nariadenie o bagateľných sporoch neobsahuje pravidlá určovania súdnej právomoci (presnejšie medzinárodnej súdnej príslušnosti) a preto sa na takýto účel musia uplatňovať pravidlá ustanovené v nariadení nazývanom tiež Brusel I. [nariadenie Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o príslušnosti a uznávaní a výkone súdnych rozhodnutí v občianskych a obchodných veciach]. Európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu sa tak riadi procesným právom členského štátu, v ktorom sa konanie vedie; rozhodným právom (tu rozumej tzv. hmotným) však nemusí byť právo takéhoto členského štátu súdu. Pokiaľ potom ide o rozhodné právo a skutočnosť, že žalobkyňa si v konaní uplatnila zmenkovú pohľadávku, z obsahu predloženej zmenky voľba rozhodného práva nevyplýva a na záväzky vyplývajúce zo zmieniek nie je možné použiť Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (Rím I), keďže z rozsahu jeho pôsobnosti vylučuje článok 1 ods. 2 písm. d/ záväzky vyplývajúce zo zmieniek a právo Európskej únie a medzinárodné zmluvy neobsahujú kolízne normy pre oblasť zmieniek. Súd prvého stupňa preto správne určil rozhodné právo podľa § 10 ods. 1 a § 11 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom s tým, že danú vec je potrebné riešiť podľa slovenského právneho poriadku, nakoľko jeho použitie zodpovedá rozumnému usporiadaniu daného vzťahu (vzhľadom na to, že osoba zmenkovo zaviazaná je štátnym občanom Slovenskej republiky, pôvodnou majiteľkou zmenky je spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. sídliaca na území Slovenskej republiky, žalobkyňa ako majiteľ zmenky je osobou zo zmenky oprávnenou - má nárok na vyplatenie zmenkovej sumy s príslušenstvom, spôsobilosť žalovanej a indosanta, čiže prvého majiteľa zmenky sa spravuje slovenskou právnou úpravou, zmenkové vyhlásenie žalovanej ako vystaviteľa zmenky bolo urobené pred indosáciou zmenky v Slovenskej republike, teda jeho forma sa spravuje taktiež právom Slovenskej republiky, aj platobné miesto je v zmenke uvedené: „POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, 811 Bratislava, atď.). Pre úplnosť je tu však vhodné poznamenať, že právna úprava zmenky vychádza v oboch častiach dnes už zaniknutej československej federácie, teda v Českej i Slovenskej republike z rovnakého právneho základu, ktorým je práve zmenkový zákon (na čom nič nemení jeho dotknutie v Slovenskej republike dvoma pre posudzovanú vec nevýznamnými novelizáciami, vykonanými zákonmi č. 659/2007 Z. z. a č. 492/2009 Z. z.).

Z doterajšieho obsahu spisu v prejednávanej veci niet pochybností o tom, že žalovaná vystavila blankozmenku, ktorú ako vystaviteľka aj riadne podpísala. Na zmenke je uvedené číslo zmluvy (103400386) a záväzok žalovanej zaplatiť za túto zmenku pri predložení na rad spoločnosti POHOTOVOSTĚ s.r.o. (v zmenke bližšie identifikovanej tiež identifikačným číslom, sídlom a údajmi o zápise takejto spoločnosti v obchodnom registri) sumu, ktorá bola do zmenky doplnená takouto spoločnosťou. Po údají, komu sa má platiť sú uvedené doložky „bez protestu“ a „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“. Z rubovej strany zmenky vyplýva, že spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. indosovala zmenku na rad žalobkyne (označenej inak ešte jej niekdajším sídlom v treťom pražskom obvode), ktorá je zahraničnou právnickou osobou a to bez uvedenia dátumu. Žalovaná na zmenku žalobkyne nezaplatila žiadnu sumu, preto žalobkyňa žalobou uplatnila nielen požiadavku na zaplatenie zmenkovej sumy vrátane taktiež v zmenke uvedeného úroku 0,25% denne, ale aj na zákonný 6% úrok a zmenkovú odmenu. Po doručení žaloby na tlačive „A“ nariadenia spolu s tlačivom „C“ nariadenia žalovanej sa táto nevyjadřila a nenavrhol ani nariadiť vo veci pojednávanie, preto súd prvého stupňa inak správne o veci rozhodol bez pojednávania (nech aj v tejto veci po prvotnom „zaváhaní“ - tu por. zápisnicu na č. I. 37 - 38).

Predmetom posúdenia v odvolacom konaní potom pri viazanosti odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi bolo to, či v prejednávanej veci boli splnené podmienky na zamietnutie žaloby z dôvodu neplatnosti zmenky (od ktorej žalobkyňa odvodzovala ňou uplatnenú zmenkovú pohľadávku), zapríčinené uvedením v zmenke viacerých lehôt splatnosti (a teda či môže obstať tomu zodpovedajúci záver súdu prvého stupňa).

Podľa čl. I § 10 zmenkového zákona ak nebola zmenka, ktorá bola pri vydaní neúplná, vyplnená tak, ako bolo dojednané, nemožno namietat majiteľovi zmenky, že tieto dojednania neboli dodržané, okrem ak majiteľ nadobudol zmenku zlomyseľne alebo sa pri nadobúdaní zmenky prevínol hrubou nedbanlivosťou.

Podľa čl. I § 33 zmenkového zákona zmenku možno vystaviť: na videnie, na určitý čas po videní, na určitý čas po dате vystavenia, na určitý deň (ods. 1) a zmenky s iným časom sročnosti alebo s postupnou sročnosťou sú neplatné (ods. 2).

Podľa čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona zmenka na videnie je sročná pri predložení. Musí byť predložená na platenie do jedného roka od dáta vystavenia. Vystaviteľ môže túto lehotu skrátiť alebo určiť lehotu dlhšiu. Indosanti môžu tieto lehoty skrátiť.

Podľa čl. I § 75 zmenkového zákona vlastná zmenka obsahuje: 1. označenie, že ide o zmenku, pojaté do vlastného textu listiny a vyjadrené v jazyku, v ktorom je táto listina spísaná; 2. bezpodmienečný sľub zaplatiť určitú peňažnú sumu; 3. údaj sročnosti; 4. údaj miesta, kde sa má platiť; 5. meno toho, komu alebo na rad koho sa má platiť; 6. dátum a miesto vystavenia zmenky a 7. podpis vystaviteľa.

Zmenka je cenný papier vydaný v zákonom predpísanej forme a s rovnako zákonom ustanoveným obsahom. Podstatou zmenky je záväzok určitých osôb zaplatiť jej majiteľovi v mieste a čase vyplývajúcom z listiny sumu určenú zmenkou. Každá zmenka musí byť označená slovom „zmenka“, pričom toto označenie nie je možné nahradiť iným slovom (a ak sa tak stane, nemôže už ísť o zmenku). Ďalšie náležitosti upravuje zákon podľa druhu zmenky, teda podľa toho, či sa jedná o zmenku vlastnú alebo zmenku cudziu. Zmenku, ako cenný papier na rad, je možné prevádzať indosamentom (rubopisom). Zmenka má v zásade povahu abstraktného a nesporného záväzku, čo principiálne znamená, že majiteľ zmenky nie je povinný preukazovať existenciu a výšku zmenkového dlhu.

Zmenka je záväzkom abstraktným. Zákon neviaže vznik zmenkových záväzkov na žiadne iné okolnosti, než na splnenie formalít, ktoré predpisuje. Je to teda záväzok platobný, ktorý nie je viazaný na iné vzťahy, ktoré medzi vystaviteľom a remitentom pri zmenke vlastnej a medzi vystaviteľom, remitentom a zmenečníkom, resp. i príjemcom u zmenky cudzej, existujú. Nie je potrebné pochybovať o tom, že zmenka vznikne z konkrétnej hospodárskej potreby z určitých právnych vzťahov. Aj keby dôvod vzniku zmenky bol na nej vyznačený, nemá to obvykle vplyv na existenciu zmenkového záväzku. Právna úprava zmenky od dôvodov, ktoré viedli k jej vystaveniu, abstrahuje a zmenka je tak zároveň štandardne i záväzkom nesporným. Podstata je v tom, že vlastník zmenky nemusí pri predkladaní zmenky na platenie, ani neskôr pri jej prípadnom vymáhaní preukazovať nič iné než to, že je vlastníkom platnej zmenky. Nie je na ňom, aby preukazoval, že povinný zo zmenky veriteľovi zmenkovú sumu skutočne dlhuje, keď zmenka sama (samozrejme ak je platná), je dostatočným dôvodom pre vznik nároku na sumu v nej uvedenú.

Navzdory práve uvedenému (alebo práve pre špecifický charakter zmenkovoprávných záväzkov) sa však vždy pripúšťajú určité námietky voči zmenkovým nárokom (hoci treba konštatovať, že je na dlžníkovi zo zmenky, aby námietky vzniesol a prípadne ich veriteľovi v súdnom konaní preukázal a pokiaľ sa mu to nepodarí, zostane mu spravidla povinnosť zmenku zaplatiť). Je teda možné, že proti zmenke bude platený nedlh, alebo záväzky inak nevymáhateľné, ako sú nároky premlčané, alebo nároky z hier a stávk, i nároky právu sa všeobecne priečiace, ako sú napríklad nároky z úžery. I keď však abstraktnosť a nespornosť zmenkových záväzkov spolu úzko súvisia, tieto rysy majú (a musia mať) svoje hranice.

U zmenky predloženej žalobkyňou v prejednávanej veci ide nepochybne o zmenku vystavenú na videnie, teda tzv. vistazmenku podľa čl. I § 33 ods. 1 zmenkového zákona. Táto skutočnosť vyplýva z textu zmenkového vyhlásenia žalovanej, ktorá sa zaviazala zmenkovú sumu zaplatiť pri predložení zmenky. Aj keď potom ďalšie taktiež vyššie citované ustanovenie čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona upravuje povinnosť predložiť zmenku na platenie do jedného roka od dátumu vystavenia, môže ten, kto zmenku vystavil, túto lehotu skrátiť alebo určiť dlhšiu lehotu. Ide o určité rámcové obmedzenie splatnosti tejto zmenky, prejavujúce sa tým, že sa zákonom ustanovená ročná lehota na predloženie zmenky na jej zaplatenie môže z rozhodnutia vystaviteľa zmenky nahradiť buď lehotou dlhšou alebo aj naopak skrátiť. Majiteľ potom môže či už v rámci lehoty zákonnej alebo odchýlky od nej ktorýmkoľvek smerom, určenej vystaviteľom zmenky, zmenku predložiť kedykoľvek a musí mu byť ihneď pri predložení preplatená, lebo splatnou sa táto stáva už samotným predložením. Aj v tomto prípade žalovaná v zmenkovom vyhlásení podľa čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona určila dlhšiu než zákonnú lehotu na predloženie vistazmenky a to 4 roky od vystavenia. Zmenka tak obsahuje celkom jednoznačný údaj o tom, že sa jedná o vistazmenku, ktorú oprávnený majiteľ zmenky môže predložiť na platenie do 4 rokov odo dňa jej vystavenia (tu teda od 26. apríla 2010).

Odvolací súd tak v zhode s právnym názorom žalobkyne a odlišne od súdu prvého stupňa uzavrel, že zo zmenky predloženej žalobkyňou, obsahujúcej vyhlásenie žalovanej: „Zaplatím za túto zmenku pri

predložení ...“ a takto splatnej na videnie, vyplýva len jeden údaj splatnosti (zo štyroch predpokladaných ustanovením čl. I § 33 ods. 1 zmenkového zákona ten prvý), kým ďalší údaj „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“ je nutné chápať ako zákonom výslovne umožňované určenie dlhšej než zákonnej lehoty na predloženie zmenky. O iný zákonom nepredpokladaný čas sročnosti (dnes splatnosti), majúci byť do zmenky zanesený či už popri údají nasvedčujúcom charakteru zmenky ako vistazmenky, alebo samostatne, tu i odhliadnuc od práve podaného výkladu ísť nemohlo, keďže ustanovenie čl. I § 33 ods. 2 zmenkového zákona pokladá za neplatné len zmenky s iným časom splatnosti než tým uvedeným v odseku 1 tu rozoberaného ustanovenia alebo s postupnou splatnosťou a kým na prvý z takýchto dôvodov neplatnosti by šlo usudzovať výlučne pri jedinom zákonom netolerovanom údají (čo v prejednávanej veci pre len zdanlivú konkurenciu tu diskutovaného údajá s údajom nasvedčujúcim charakteru zmenky ako vistazmenky do úvahy neprichádzalo), o druhý pri pojatí do zmenky práve vyššie opísaných vyhlásení nemohlo ísť v žiadnom prípade. Aj neurčitosť opierajúca sa o jedno zo všeobecných ustanovení O. z. o právnych úkonoch by tu mohla byť len v prípade dvoch vzájomne si odporujúcich, zákonom však samostatne prípúšťaných údajov splatnosti (tu rozumej aspoň dve zo štyroch alternatív, tvoriacich súčasť výpočtu v čl. I § 33 ods. 1 zmenkového zákona) a ani o taký prípad tu ísť nemohlo, pretože údaj posudzovaný zhora ako predĺženie lehoty na predloženie zmenky nešlo podradiť pod žiadnu z možností vyjadrených v zákone slovami „na určitý čas po videní“, „na určitý čas po dátume vystavenia“ alebo „na určitý deň“.

Ak teda splatnosť zmenky nastáva (už, resp. až) v momente jej predloženia, pričom predložiť tú z prejednávanej veci bolo možné v súlade s ust. čl. I § 34 ods. 1 zmenkového zákona v lehote 4 rokov od jej vystavenia a až po jej predložení uskutočnenom v lehote 4 rokov od vystavenia mohla nastať splatnosť; odvolací súd sa nemohol stotožniť s názorom súdu prvého stupňa, že v zmenke sú uvedené dve splatnosti a to má spôsobiť neplatnosť zmenky.

Odvolací súd je pri preskúmaní odvolaním napadnutého rozhodnutia zásadne viazaný uplatnenými odvolacími dôvodmi, teda pri preskúmaní správnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa môže prihliadať len k tým dôvodom, ktoré odvolateľ v odvolaní označil. Rozsahom odvolania nie je viazaný iba v prípadoch uvedených v § 212 ods. 2 O. s. p. (tu o taký prípad s už vyššie spomenutou výnimkou závislosti rozhodnutia o trovách konania od rozhodnutia vo veci samej nejde), vždy však musí prihliadnuť k vadám zakladajúcim tzv. zmätočnosť konania a to aj vtedy, ak neboli v odvolaní uplatnené.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. súd (odvolací) rozhodnutie (súdu prvého stupňa) zruší, len ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle záverov ustálenej rozhodovacej praxe súdov (judikatúry) rozumie taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu O. s. p. za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov priznáva (tu por. napr. II. ÚS 102/04, NS SR sp. zn. 5Cdo/102/2001 a 5Cdo/93/2000). Táto vada je významná najmä vtedy, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecne záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva. Ak potom v prejednávanej veci súd prvého stupňa skúmal platnosť zmenky len z pohľadu jej splatnosti, jeho závery vo vzťahu k tejto otázke s poukazom na už uvedené vyššie neboli správne a poskytnutím len jediného dôvodu zamietnutia žaloby bez ďalšieho zaoberania sa problémom obrazne „všetko stavil na jedného koňa“ („ktorý ale“ - opäť obrazne - „pretek prehral“), šlo tu o špecifický prípad niekdajšej nepreskúmateľnosti rozhodnutia v prvom stupni pre nedostatok jeho dôvodov (tu por. i ust. § 221 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v znení platnom a účinnom do 31. augusta 2005 vrátane), keď po „vyradení“ jediného okresným súdom použitého dôvodu tu už neboli žiadne ďalšie, spôsobilé presvedčiť o tom, že zamietnutie žaloby je naozaj vecne správnym rozhodnutím (na čom v tejto konkrétnej veci nič nemenili ani len všeobecné úvahy o prvotnom spotrebiteľskom charaktere vzťahu právnej predchodkyne žalobkyne a žalovanej, ak z nich nevyplývalo nič konkrétne, prečo by žalobou uplatnený nárok nemal byť po práve vôbec a ani rovnako len všeobecne uplatnená výhrada privysokej úrokovej sadzby zo zmenky, kde súd prvého stupňa jednak žiadnym spôsobom neobjasnil, či by takáto vada mala privodiť nedostatok nároku na úroky celkom alebo len sčasti a prečo, pričom aj keby tak urobil, mohlo by to spôsobiť obhájiteľnosť rozsudku zamietajúceho žalobu nanajvýš v časti úrokov, resp. ich časti).

Odvolaciemu súdu preto neostávalo iné, než napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm. f/ aj h/ O. s. p. (pre odňatie možnosti konať pred súdom i pre vadné právne posúdenie

veci nasledované nevykonávaním už ďalšieho dokazovania) zrušiť a podľa odseku 2 tu spomínaného ustanovenia vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Aj keď so zreteľom k vytýkanej vade konania by bolo nadbytočné (predčasné) zaoberať sa ďalším, odvolací súd považuje za účelné a pre ďalšie konanie aj vhodné podotknúť, že z jeho činnosti (nedostatok dôvodu pre dokazovanie podľa § 121 O. s. p.) mu je známe, že Krajský súd v Prešove vo veci ním vedenej pod sp. zn. 6Co/132/2013 (v konaní vedenom v druhovo totožnej veci tou istou žalobkyňou) prerušil konanie a Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej tiež len „SD“) podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 19 ods. 3 písm. b/ Zmluvy o Európskej únii predložil predbežnú (prejudiciálnu) otázku v znení : „Či sa má článok 6 odsek 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a článok 4 Smernice Rady 87/102/EHS z 22. decembra 1986 o aproximácii zákonov, iných právnych predpisov a správnych opatrení členských štátov, ktoré sa týkajú spotrebiteľského úveru, vykladať v tom zmysle, že jej odporuje právna úprava členského štátu, akou je právna úprava dotknutá vo veci samej, ktorá vnútroštátnemu súdu rozhodujúcemu o právach z indosovanej zmenky, neumožňuje v zásade v žiadnej fáze konania ex offio preskúmať zmluvu o kauze právneho vzťahu a prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky a tiež prípadné porušenie zákona upravujúceho dôsledky neuvedenia RPMN v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, z ktorej zmenka vznikla“. Nech aj takéto konanie (rozumej konanie SD sp. zn. C-328/14) podľa doterajších poznatkov Krajského súdu v Trnave už skončilo (rovnako ako aj skoršie konanie s prakticky totožným predmetom, iniciované Krajským súdom v Prešove v jeho veci sp. zn. 6Co/156/2013 a na SD v minulosti prebiehajúce pod sp. zn. C-558/13) a tým treba považovať za prakticky potvrdenú tunajším súdom už skôr vyslovenú domnienku, že je tu evidentné vyvíjanie všetkého úsilia žalobkyne, aby SD možnosť zodpovedať položenú otázku nemal, aj s prihliadnutím k uvedenému vyššie nutným bude hľadanie ciest eurokonformného vyriešenia sporu.

Povinnosťou súdu prvého stupňa preto bude v ďalšom konaní sa riadiť právnym názorom odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 226 O. s. p.) a v závislosti na vyššie uvedenom zvoliť ďalší postup. Pre prípad rozhodnutia sa ďalej konať vo veci (v takom prípade logicky aj za pomoci usmernení plynúcich z korektného výkladu komunitárneho práva) bude samozrejme jeho povinnosťou zväziť potrebu doplnenia dokazovania (s črtajúcim sa priestorom urobiť tak prinajmenšom vo vzťahu k podmienkam preskúmania dodržania dohody o vyplňovacom práve podľa čl. I § 10 zmenkového zákona), výsledky celého konania náležite zhodnotiť (§ 132 O. s. p.) a v rámci nového rozhodnutia (zdôvodneného tak, aby to odvolaciemu súdu neposkytlo príležitosť pre postup zakončený týmto jeho uznesením) rozhodnúť aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O. s. p.).

K prijatiu tohto uznesenia došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.